

Varga Imre

Ahogy a hullámok

Ahogy a hullámok, évre év,
a fény majd sötétség kitar,
a parton sarjadnak és kidőlnek a fák,
gondolat hőmpölygeti roncsait,
szót a szó, és ami nincs, mert
nem mondható, az üres tér ünnepe, minden
belőle és belévezet,
a tudható – érvénytelen.
Abból mi teljes jelen,
adj róla néma álmodó élő jelet!
A völgy-mélyi homályban
együtt felhők ágak.
Mi ez? Amíg kérdezel,
nem érkezhetsz válasz.

Boldogan kimásít

Hordom hetek óta darabjait
sorai közt nézem ami körülvesz,
átleskelve akár a rácson,
míg leíratlan fogvatart. Szemlélem
újra vízszinteseit. Mikor az üresség
megéled, dobog, susog, zsong telten,
mindenek forrása, minden belőle támad.
De akkor már nem én vagyok,
aki ezt kimondaná; s mert nyilvánvaló,
hordom magamban. Szavak közt megírhatatlan
látszat. Sajgó bádogdoboz zörög
az égi sötét hideg
buckái között.
Kicsoda kiáltja azt, hogy nem vagyok?
S ki szól, hogy nincsen másik?
Arcom semmire vásik,
amilyen fogantatásom előtt.
Egy ujj körbemutat,
szélben az ághegy,
lám, itt minden fényben érik,
a fekete ég, világít;
belőlem boldogan kimásít,
ami körbefog egészen.
A nem érzékelhető elérten,
a szétomló, végső miértben,
amiből – abban élek.
Együtt az ányak, fények.
A mondhatón innent, a létet,
végül azt maradtam. Leírtam kimondatlan.
A kész sorok helyett
a készülő mérhetetlen.

A névtelenség öröme

A máshol is itt van.
Nincsen hová innen.
Ez a sötét csend
otthonod,

*benned most ez lobog,
lűköt, forog, és mintha
szólítana, hogy még, még!
mélyebben van a haza, ez csak
szó-árvány, szélfútt zászlók,
mosolyok, fogadkozások,
idegen még, feltételes állomások,
nézz rájuk és tovább!
A jelek magadba intenek,
itt minden lehet.
Ez a tágas tiszta tér vagy,
ez az arcod, s elhagytad neved.*